

—7—

Ráno v den svých prvních narozenin bylo uprostřed Lamanšského průlivu nalezeno v pouzdře na cello nemluvně.

Byla to jediná živá věc na míle daleko. Jen nemluvně a několik jídelních židlí a špička lodi mizící v oceánu. V jídelně hrála hudba, a to tak nahlas a dobře, že si vody zaplavující koberec nikdo nevšiml. Když vypukl křik, housle ještě nějakou dobu pilovaly. Vřískot cestujících čas od času souzněl s vysokým C.

Dítě našli zabalené v notovém zápisu Beethovenovy symfonie, aby zůstalo v teple. Proud ho odnesl skoro míli od lodi, zachránili ho jako poslední. Muž, který ho vyzvedl na záchranný člun, byl spolucestující, učenec. Úkolem učenců je všimnout si okolí. Všiml si, že se jedná o holčičku, že má vlasy barvy blesku a úsměv stydlivého člověka.

Představte si noc obdařenou hlasem. Anebo si představte, jak by mohla mluvit měsíční záře, nebo inkoust, kdyby měl hlasivky. Dejte těm věcem úzký aristokratický obličej se zahnutým obočím

a dlouhé ruce i nohy, a dostanete to, co holčička uviděla, když ji muž vyzvedl z pouzdra na cello do bezpečí. Jmenoval se Charles Maxim, a jak ji držel ve svých velkých rukou – natažených, jako by nesl děravý květináč – rozhodl se, že si ji nechá.

Dítě bylo skoro určitě rok staré. Zjistili to díky červené růžičce, kterou měla připnutou vepředu a na níž se psalo „I!“.

„Lépe řečeno,“ prohlásil Charles Maxim, „buď je té holčičce jeden rok, nebo vyhrála nějakou soutěž. Myslím, že nemluvnata se většinou do závodů příliš nehrnou. Můžeme tedy předpokládat, že první možnost je správná?“ Holčička ho ušmudlaným ukazováčkem a palcem chytila za ušní lalůček. „Všechno nejlepší, mé dítě,“ popřál jí.

Charles batoleti neurčil jen den narozenin. Dal jí taky jméno. Ještě toho dne vybral jméno Sophie, věděl, že proti tomu zřejmě nikdo nebude nic namítat. „Máš za sebou dost dramatický a neobyčejný den, dítě,“ pravil. „Možná bude nejlepší dát ti to nejobyčejnější jméno. Můžeš být Mary, nebo Betty, či Sophie. Nebo také Mildred. Záleží na tobě.“ Sophie se usmála, když řekl „Sophie“, a tak se stala Sophie. Pak Charles přinesl kabát a zavinul ji do něj a odvezl si ji domů kočárem. Trochu přšelo, ale ani jeden si s tím nedělal hlavu. Charles si obvykle počasí nevšímal a Sophie už dnes přežila větší množství vody.

Charles vlastně nikdy žádné děti neznal. Po cestě domů řekl Sophie jen toto: „Obávám se, že mnohem víc než lidem rozumím knihám. S knihami člověk vychází snadno.“ Jízda kočárem trvala čtyři hodiny; Charles si Sophie položil na kraj kolene a vyprávěl

věd jí o sobě, jako by se bavil se známostí na čajovém dýchánku. Bylo mu šestatřicet a měřil bezmála dva metry. S lidmi mluvil anglicky, s kočkami francouzsky a s ptáky latinsky. Jednou se málem zabil, když se snažil jet na koni a u toho si číst. „Budu ale opatrnější,“ ubezpečoval ji, „teď, když mám tebe, cellové děťátko.“ Charlesův domov byl překrásný, ale ne bezpečný; všude samé schody a kluzká prkna a ostré rohy. „Koupím nějaké menší židle,“ uvažoval. „A pořídíme husté červené koberce! I když – kde člověk sežene koberce? Asi nevíš, že, Sophie?“

Jak se dalo očekávat, Sophie neodpověděla. Byla příliš malá, aby uměla mluvit; a spala.

Probudila se, když zastavili v ulici provoněné stromy a koňským trusem. Sophie si dům zamilovala na první pohled. Cihly byly natřené nejzářivější bělobou v Londýně a svítily i za tmy. Sklep sloužil jako sklad přebytečných knih a obrazů a několika druhů pavouků; a střecha patřila ptákům. Charles žil v prostoru mezi.

Doma, po horké koupeli u kamen, vypadala Sophie značně bledě a křehce. Charles nevěděl, že batolata jsou tak hrozně drobounká. Připadala mu v rukách příliš malinká. Pocítil skoro úlevu, když někdo zaklepal na dveře; opatrně Sophie položil na židli, na Shakespearovu hru namísto dětského podsedáku, a bral schody nahoru po dvou.

Vrátil se v doprovodu velké šedovlasé ženy; *Hamlet* lehce provlhl a Sophie vypadala, že se cítí trapně. Charles ji zvedl a položil ji – nejdřív uvažoval o stojanu na deštníky v rohu a pak

o vršku kamen – do dřezu. Usmál se a jeho obočí i oči se usmívaly s ním. „S tím si, prosím, nelam hlavu,“ řekl. „Nehody se stávají, Sophie.“ Potom se uklonil směrem k ženě. „Dovolte mi vás představit. Sophie, tohle je slečna Eliotová, ze Státního úřadu pro péči o děti. Slečno Eliotová, tohle je Sophie, z oceánu.“

Žena si povzdechla – ze Sophiina místa ve dřezu to nejspíš znělo jako úřednický typ povzdechu – zamračila se a vytáhla z balíčku čisté oblečení. „Podejte mi ji.“

Charles si od ní oblečení vzal. „Našel jsem to dítě na moři, madam.“ Sophie je pozorovala velkýma očima. „Nemá nikoho, kdo by ji ochránil. Ať se mi to líbí, nebo ne, nesu za ni zodpovědnost.“

„Ne navždy.“

„Prosím?“

„To dítě je vaše *svěřenkyně*. Není to vaše dcera.“ Byl to ten typ ženy, co mluví kurzívou. Jeden by se ochotně vsadil, že si libuje v organizování lidí. „Tohle je dočasné řešení.“

„Dovoluji si nesouhlasit,“ namítl Charles. „Ale o to se můžeme přít později. Děťátku je zima.“ Podal Sophie nátečník, začala ho cumlat. Vzal si ho zpátky a oblékl jí ho. Pak ji v rukou potěžkal, jako by se snažil odhadnout její váhu někde na trhu, a zblízka se na ni podíval. „Vidíte? Zdá se to být velmi chytré dítě.“ Sophiiny prsty, všiml si, byly dlouhé a tenounké, a zručné. „A má vlasy barvy blesku. Jak by jí někdo mohl odolat?“

„Budu se u vás muset občas zastavit, abych ji zkontrolovala, a nemám času nazbyt. *Takovou věc muž nemůže dělat sám.*“

„Samozřejmě, klidně se zastavte,“ řekl Charles – a dodal, jako by si nemohl pomoci, „pokud cítíte nutkavou potřebu sem chodit. Vynasnažím se být vděčný. Ale za tohle dítě nesu odpovědnost já. Rozumíte?“

„Je to přece *dítě!* A vy jste *muž!*“

„Vaše pozorovací schopnosti jsou působivé,“ odpověděl Charles. „Děláte čest svému optikovi.“

„Ale co s ní budete *dělat?*“

Charles vypadal zmateně. „Budu ji mít rád. To by mělo stačit, pokud se dá řídit poezií, kterou jsem četl.“ Charles Sophie podal červené jablko; pak si ho zas vzal a otíral ho rukávem, dokud v něm neuvídel svůj obličej. Prohlásil: „Jsem si jist, že tajemství péče o dítě, byť jsou bezpochyby temná a záhadná, nejsou neproniknutelná.“

Charles si holčičku usadil na koleno, podal jí jablko a začal jí předčítat *Sen noci svatojánské*.

Možná to nebyl nejlepší způsob, jak začít nový život, ale vypadal slibně.